שונות متفرقات

2023

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond De Rothschild Center
مركز إدموند دي روتشيلد

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום ולטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ליוצרים.ות בראשית דרכם.ן.

עריכת טקסט:
אורנה יהודיוף

תרגום לאנגלית:
שרון אסף

תרגום לערבית:
רובא סמעאן, גלוקל: דיגיטל, תרגום ופתרונות תוכן

התערוכה "שונות" היא נקודת הסיום של פרויקט "החממה" של מרכז אדמונד דה רוטשילד, שזהו המחזור השני שלו. חממה ייחודית זו מחברת בין אמנים למעצבים ומספקת למשתתפיה פלטפורמה לבדיקה ולהעמקה של פרקטיקות העבודה שלהם. מתוך "קול קורא" לאמנים ולמעצבים, שהשתתפו בתוכנית הפיתוח המקצועי של המרכז, נבחרו עשרה יוצרים ויוצרות בראשית דרכם, שסיימו את לימודיהם בשלוש השנים האחרונות: נדיה אדלר, תאיר אוריה, לי אן ברכה, לירוי בר נתן, אשגר זמנה, שגיא חכמון, טליה לובטון, ליז מאר, עמית נאור ויבגניה קירשטיין. פרויקט "החממה" השני איפשר בדיקה מושכלת של התהליך הנרקם בעבודה משותפת בין אמנים למעצבים. הוא יצר מקום שבו מעצבים יכולים להעמיק בתכנים שאינם מופעלים בדרך כלל בעיסוקם השוטף, וסיפק לאמנים מרחב לחקירה של אופני יצירה בפלטפורמה חובקת ומזינה.

הקבוצה החלה תהליך של גיבוש, שכלל פגישות עם אוצרות, אמניות, מרצות ואנשי מקצוע מתחום האמנות והעיצוב. המשתתפים הוזמנו לחקור את המושג "אמת", וחקירה זו הניעה אצל כל אחת ואחד מהם אופני פעולה שונים – מחקר הגותי, חומרי, או עיבוד של חוויה חושית או רגשית. העבודות בתערוכה מייצגות סיכום של תהליך ריכוז, העמקה ושיח משותף, ונובעות מתוך תפיסות העולם הייחודיות של כל אחד ואחת מהמשתתפים. המסע אחר ייצוגים אישיים של המושג "אמת", המזמין התכנסות-פנימה ואינטרוספקציה, יצר תערוכה הטעונה ברגעים עדינים וגלויי לב.

עבודות פיסול, קרמיקה, ציור, סאונד, וידיאו ומיצב מפוזרות בחלל התערוכה ובכניסה לבניין ומתייחסות כל אחת בדרכה לנושאים שהעסיקו את משתתפות ומשתתפי התערוכה: שיבוש מציאות, בדיקת זהות, התמודדות עם תהליכי אבל ואובדן, חקירה של חומר ושל תהליכי ייצור והתבוננות בהיסטוריה משפחתית. העבודות אינן זועקות, אלא לוחשות בעדינות את שלל הנושאים שבערו אצל יוצריהן, ובכך מייצרות את המרחב הנחוץ לצופה כדי להתקרב, להאזין ולצפות.

אוצרת:
עפרה חרנ"ם

אוצרת משנה:
נופר כהן

אמנים.ות:
אשגר זמנה, לי אן ברכה, עמית נאור,
יבגניה קירשטיין, שגיא חכמון,
ליז מאר, תאיר אוריה, נדיה אדלר,
לירוי בר נתן, טליה לובטון

ליז מאר
הבטחה, 2023
עץ, ספוג, טכניקה מעורבת
190x166x66 ס"מ

בעבודותיי אני מרבה לעקור סמלים איקונוגרפיים ממקומם הרגיל בניסיון ליצור עבורם מרחב סטרילי ובכך להציב אותם אל מול פרשנותם. אני תוהה על טבעה של המחשבה לאגד סימנים המתקיימים בסמיכות זה לזה לכדי אובייקט אחד, בידיעה שהדרך ארוכה מהחומר המאוגד אל משמעותו. שלל הקונבנציות התרבותיות, האסוציאציות הפרטיות והזיכרונות הקולקטיביים - כולם מתחרים על הנעלם במשוואה, על מהותו של האובייקט הנקלט בעיני רוחנו.

בעבודה "הבטחה" אני בוחנת את המתח שבין החומר למשמעותו; את הפער שבין היגיון חומרי למשמעות איקונוגרפית. חד הקרן - סמל הייחוד הנשגב - יצור מיתי שרק השקטות שבבתולות בימי הרנסנס יכלו לאלפו, מוצא עצמו כעת בסיטואציה פחות זוהרת. בתוך ארגז העץ, המשמש לשינוע חפצים יקרי ערך, ממוקמת קונסטרוקציית ספוג לקיבוע פסל חד קרן ענקי. קונסטרוקציית הספוג היא במידה רבה תשליל של חד קרן. נוכחותו אמנם נעדרת, אבל היא מונכחת בתשליל הספוג, ברמזים על הקופסה, בתעתוע נוכחות.

יבגניה קירשטיין
כביסה, 2022
קרמיקה, ציור
מידות משתנות

בעבודה "כביסה" אני מתבוננת בפואטיקה של היומיום ויוצרת אנדרטה לחיים הרגילים. כפרפרזה לאִמרה "לא מוציאים החוצה כביסה מלוכלכת", אני בונה מיצב פיסולי המושתת על שוטטות ברחובות ירושלים תוך תיעוד הכביסה האינטימית התלויה במרחבים הציבוריים.

בעיר סנקט פטרבורג, שם גדלתי, הפתגם הזה הוא הלכה למעשה בגדר איסור המעוגן בחוק. אני בוחנת כיצד משפט המשמש איסור חוקי בעיר אחת הופך לביטוי מטפורי בעיר אחרת. עבודתי בוחנת את הגבולות בין הביתי לבין הציבורי, ומתארת פערים תרבותיים שנובעים מתוך תפיסות שונות של יחסי פנים וחוץ, אינטימיות ושיתופיות.

לי אן ברכה
חמלת המלח, 2022
וידיאו, 6:00 דק'

הסרט מורכב מתצלומי סטילס אנלוגיים, קטעי וידיאו, הקלטות סאונד וטקסט, ועוסק בתהליכי אבל, אובדן וריפוי. במרכז הסרט עומד המונח "כאב רפאים / פאנטום", המתאר תחושת כאב המורגשת בחלק חסר של איבר קטוע. במאה ה-16 סברו שכאב זה הוא הוכחה לקיומה של הנפש. מכיוון שהכאב מורגש באיבר שאינו קיים, מכאן שהקיום האנושי איננו פיזי בלבד.

כאב רפאים מתואר ככאב דוקר, מוחץ, מפלח, עוויתי, צובט ושורף, והוא אחד הכאבים הקשים ביותר לטיפול. מרבית המטופלים הסובלים ממנו נאלצים לחיות איתו. נדמה שכולנו סובלים מכאבי רפאים בעקבות תופעות שגרתיות כמו חולי, זקנה ואובדן. אנחנו סובלים וממשיכים לחיות עם הכאב.

אשגר זמנה
מצב הנפש של ה-O, 2022
פיסול, ברזל, 73x120 ס"מ

בסביבה ובנסיבות שגדלתי בהן התקיים מתח מתמיד בין הדגש על מודל גבריות מסוים ומקובע ובין מחסור בדמות אב. רגשות ותחושות פנימיות נדחקו אל מחוזות אסורים, המנוגדים לערכי הגבריות בחברה מסורתית. העיסוק ברגש הגדיר אותי כחריג, כמי שנדרש לחישול ולעיצוב מחדש.

פסל הברזל שיצרתי מציג צורה אמורפית המבקשת לבחון את התבנית המגדרית המסורתית: גבריות כחוזק, נוקשות, יציבות, קור ועמידות. זהו פסל ברזל דמוי דיוקן אדם, החורג מדיוקן עצמי, ומהווה דרך להתבוננות, להשתקפות ולחיפוש עצמי. הדימוי שנע בין הפיגורטיבי לנזיל משרטט מיפוי רגשי בחומר של קונפליקט פנימי ורגשות דואליים, הנעים בין כמיהה למודלים גבריים לצד פחד מאלו הנקרים בדרכי. עיבוד הברזל נעשה בעזרת איש מקצוע, חרש ברזל, דמות גברית חזקה, שאיפשרה לי את מימוש החזון האמנותי שלי - כמראה להתבוננות עצמית. דמות חרש הברזל והעיסוק במתכות העלו בי קונפליקט בין הצורך למלא את החסר בתוכי לבין ויתור על הרצון להיענות למודל הגברי המסורתי. ההתמודדות עם קונפליקט זה מעוררת דיאלוג פנימי המוביל לקבלת העצמי.

טליה לובטון
אמת העור, 2022
Wet Forming,
קַעקוע במחט, צריבת לייזר,
צביעה בחלודה
גודל כד: 27x45 ס"מ

אמנית קַעקוע: עמית קפלן

סדרת הכדים המוצגת עשויה עור חיה טבעי, שעבר מניפולציות שונות כתוצאה ממחקר חומרי של העור כחומר גלם. העבודה בוחנת איכויות נסתרות ומטענים היסטוריים של העור, תוך התייחסות למונח "אמת החומר", הקובע כי לכל חומר אופי מהותי וטבעי שצריך להיות נוכח ביצירה.

העור עבר כמה סוגי מניפולציות: מניפולציה אנושית - הקבלה של עור החיה לעור אדם באמצעות טכניקת קַעקוע מחט; מניפולציה טכנולוגית - שילוב של טכנולוגיית צריבת לייזר בתכנון ממוחשב על יריעת עור מסורתית; ומניפולציה טבעית - יצירת פאטרנים באמצעות שימוש בתגובה הטבעית של העור הרטוב לחומר מתכתי.

הערכים החסויים בעור נובעים מתוך הקשרים וקונפליקטים תרבותיים והיסטוריים. החל מהיותו הטקסטיל הראשון מתקופת האדם הקדמון, דרך הקשרים חומריים של עור כחומר גלם קיומי, אורגני ומתכלה ועד הקשרים תרבותיים-חברתיים, כאשר העור מסמל יוקרה, עושר ומותרות. העבודה נעה במנעד שבין קרבה לריחוק מהמונח "אמת החומר" - נותנת כבוד לייחודיות החומרית של העור ולתכונותיו (כמו צבע, טקסטורה, מרקם ושכבתיות); ובה-בעת, מתרחקת מייחודיות זו על ידי שימוש בטכניקות שונות.

עמית נאור
איך נשמעת אדמה, 3-2022
יציקות קרמיות ועיבוד עץ ידני
מידות משתנות

בעבודתי אני משלב פרקטיקות מעולם העיצוב התעשייתי, כמו תכנון ופיסול ממוחשב ותלת-ממדי, עם טכניקות מסורתיות של יציקות בקרמיקה ועיבוד עץ ידני. חומר (קרמיקה) הוא אחד מחומרי הגלם הפשוטים והראשוניים ביותר בהיסטוריה האנושית. אני מתעמק בקשר בין קרמיקה לבין מוזיקה, שהיא המנוע שלי ליצירה ולעשייה יומיומית, ובוחן את היתכנות השילוב ביניהם ואת השפעת הקרמיקה על גון הצליל המופק מכלי מיתר.

לאורך ההיסטוריה, קרמיקה שימשה לבניית תאי תהודה בכלי נגינה, למשל הדרבוקה. אני מציב את החומר בקדמת הבמה בתור הממברנה - האחראית להפקת הסאונד. עיצבתי שלושה כלי מיתר קרמיים, השונים זה מזה בגוון הסאונד וברקע התרבותי שלהם - יוקלילי, גיטרה אקוסטית ועוד ערבי. הסאונד שמפיק כל אחד מכלי המיתר נעשה מזוהה עם סגנון מוזיקלי מסוים ומורשת תרבותית ייחודית. באמצעות כלי המיתר שיצרתי אני בוחן האם ניתן להפיק סאונד מכלי מיתר עשויים חומר וכיצד נשמעים כלי מיתר-אדמה חדשים.

שגיא חכמון
האמת שאני לא יודע
את האמת, 3-2022
וידיאו, 4:45 דק'

"הכפלתי את עצמי כדי להרגיש את עצמי"
- פרננדו פסואה

בעבודת הווידיאו אני בוחן ביטויים של אבל ואובדן. אני מתאבל על המציאות וחווה אותה דרך רפרזנטציות והכפלות של עצמי מתוך חדר אטום ומבודד, ומייצר מעברים בין רגעים ומקומות. אני משוטט בין מציאות לבדיה בחיפוש אחר משמעות הקיום של היחיד.

באמצעות פרקטיקות של העתקה, חיקוי, שיבוש המציאות והמצאה של מקומות, אני יוצר מצבי חיים שונים וריבוי ייצוגים של עצמי, במטרה לעורר שיח פנימי בין האני של המציאות לבין האני של החלומות והזיכרונות. הפיצול של העצמי מאפשר לי להרחיב את רצף הזהויות המתקיימות במרחב הריק והעמוק שאני שוהה בו.

לירוי בר-נתן
בדרה ושׂרח, 2022
פחם על בד, 175x200 ס"מ
סאונד, 9:42 דק'

מימין ניצבת בדרה, סבתא-רבתא שלי, שלא הכרתי אותה. תחילה ציירתי את פניה בפחם. בהמשך, קווים שחורים צפופים הפכו לבור בבטן שלה. משמאלה נמצאת שׂרח, אמא שלה. בדרה נחטפה בגיל שמונה על־ידי שתי נשים בקמישלי שבסוריה. שׂרח אימהּ מצאה אותה כשפניה מקועקעות, מנהג ארמני לסימון נערות פוריות. הסאונד בעבודה מורכב מזיכרונות של אמי שלומית ושל דודתה שרה, המספרות על החטיפה של בדרה ועל סיפורי השדים של משפחתנו.

דרך הציור והסאונד אני מתבונן בעבר המשפחתי שלי ובכוח שלו להשפיע על חיי. אני תוהה, איפה התחילה הטראומה שלנו, של בדרה ושלי; ואיך משפיעה כרוניקה של השתקה על הדורות הבאים. יחד אנחנו מעבדות את אופן ההתמודדות במשפחה שלנו עם טראומה. העבודה עוסקת בדמות הורית שיכולה להיות מגוננת או מפקירה. איך ילדה בת שמונה יכולה להתגונן מפני תקיפה פיזית, כאשר שתי נשים מחזיקות לה את היד; ומי החזיק לי את היד?

תאיר אוריה
חידת תנין, 2022
מיצב וידיאו ופיסול
מידות משתנות

בתהליך היצירה אני משוטטת בין מדיומים שונים ויוצרת עולם סמלים מדומיין, שנבנה על בסיס אינטואיציה, חושים וצורות: רישום מתגלגל לעבודת וידיאו, הווידיאו מעורר רעיון לפסל, הפסל מחזיר אותי ליצירת רישומים, וכך הלאה.

הדמות הנשית-התנינית שיצרתי מתפתחת ומשתנה בכל אחת מהופעותיה. היא לובשת צורה חדשה תוך כדי עשייה, מקבלת שם, לומדת להתנועע, לקפוץ, ליפול, למות, ולקום לתחייה - לעיתים דרך מכניקה, לעיתים דרך כוריאוגרפיה, ולרוב בשילוב של השתיים.

בעבודה זו, דמות האלטר-אגו התנינית מתגלגלת בדמותה של שומרת סף, הכורעת על פודיום ברזל ביקום קפוא ומרוחק, ובו שלל אלמנטים מתכתיים מתעקלים ונמסים. הפסלים במיצב, והתנינה שזוחלת ביניהם, עוברים תהליכים של הזרה והאנשה בו-בזמן. הברזל והגוף מתערבלים באופנים קינטיים וצורניים, כך שלעיתים לא ברור בתוך מי פועם לב, ואם זהו בורג הנעה שמפעיל אותם או שריר.

בתצורותיה השונות בעבודה, התנינה משמרת את מהותה המורכבת: היא מטרידה ומאיימת, ועם זאת כנועה ומשובללת; היא חזקה ועוצמתית, אבל גם חלשה ושברירית; ולרגעים היא נשלטת על ידי כוח חיצוני, עד שנדמה שכל הווייתה נתונה בהתרחשות מעורפלת ומעוררת מועקה.

נדיה אדלר
Show me your teeth, 2019
נגטיב צבע 35 מ"מ,
הזרקת דיו על נייר
65X42 ס"מ

בשנת 2019 ביקרתי בעיר מולדתי אורנבורג שברוסיה ותיעדתי במצלמה אנלוגית את סבי וסבתי, לאחר שנים ארוכות שלא ראיתי אותם. הופתעתי לגלות זוג זקנים, חלשים ושבריריים. במרחק שבינינו, כשאני בישראל והם שם, אני מתקשה להבין את חוויית החיים שלהם כקשישים. כשאני מתקשרת אליהם, הם לעיתים מניחים עקום את השפופרת בסוף השיחה, ואני ממשיכה לשמוע את השיחה שלהם בינם לבין עצמם. לעיתים אני שומעת בכי וגעגוע, ולפעמים גם מילות אהבה ועידוד זה לזו. אני שומעת אותם מתחבקים, לאט לאט ובזהירות.

בביקורי האחרון הייתי שותפה לפעולות השגרתיות שלהם, והתבוננתי בטקסים שמלווים את החיים לעת זקנה. הייתי צריכה להאט את קצב החיים שלי כדי להשתלב בחייהם ולהכירם מחדש. כשביקשתי מסבי שיראה לי את השיניים שלו, לאחר שהופתעתי לגלות רק שני ניבי זהב מבצבצים בפיו, הוא צחק ובהיסוס לקח אותי למטבח. התצלומים של סבי משקפים זיכרון של אופטימיות בגיל זקנה והשלמה עם המצב החדש של הגוף והנפש. כך אני רוצה לזכור אותם, צוחקים ואוהבים.

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن.

معرض "متفرقات" هو نقطة النهاية في مشروع "الدفيئة" لمركز أدموند دي روتشيلد في دورته الثانية. تشكّل هذه الدفيئة ملتقى لفنانين ومصمّمين وتوفّر للمشاركين منصة لتدارس وتعميق آليات عملهم. من قائمة الفنانين والمصمّمين الذين شاركوا في برنامج التطوير المهني في المركز, اخترنا عشرة مبدعين في بداية طريقهم, والذين أنهوا دراستهم آخر ثلاث سنوات: نادية إدلر, تائير أوريا, لي آن براخا, لبروي بار نتان, أشغار زمانا, ساغيه حخمون, طاليا لوفطون, ليز مار, عميت ناؤور وياڤغينيا كيرشطاين. مشروع الدفيئة "الثاني" أتاح المجال لإجراء دراسة متعقّلة للسيرورة الناتجة عن تعاون بين فنانين ومصممين. يخلق المشروع حيزًا يمكّن المصممين من التعمق في المضامين غير المستخدمة غالبًا في عملهم الجاري, ويوفّر للفنانين حيزًا لتدارس سبل الإنتاج الفني في إطار احتوائي ومُثرٍ.

خاضت المجموعة سيرورة بلورة شملت لقاءات مع أمينات معارض, محاضِرات وخبراء مهنيين من مجال الفنون والتصميم. دعيَ المشاركون للبحث في مصطلح "الحقيقة"- بَحْث دفع كل واحد وواحدة منهم لاتباع سبل عمل مختلفة- بحث تأملي, مادي, أو معالجة لتجربة حسية أو عاطفية. الأعمال المعروضة هي ملخّص لسيرورة تركيز وتعمّق وحوار مشترك, وهي نِتاج وجهات النظر الخاصة بكل واحد وواحدة من المشارِكين. رحلة البحث عن التمثيلات الشخصية لمصطلح "الحقيقة", التي تدَعو للانغلاق على الذات والتأمّل الذاتي, خلقت معرضًا محمّلا بلحظات من الدفء والصِدق.

أعمال نحتية, أعمال خزفية, رسم, ساوند, فيديو وتنصيبات متناثرة في حيز العرض وعند مدخل المبنى ويتناول كل منها مواضيع أشغلت المشارِكات والمشارِكين في المعرض: تشويش الواقع, تدارس الهوية, التعاملَ مع سيرورة الحداد والفقدان, تدارس المادة وسيرورات الإنتاج وتأمّل التاريخ الأسري. الأعمال الفنية والتصميمية غير صاخبة, ولكنها تشير بهدوء إلى جميع القضايا الحارقة بالنسبة للفنانين, لتخلق بذلك الحيز الضروري للمشاهِد من أجل الاقتراب, الإصغاء والمشاهدة.

أمينة المعرض:
عوفرا حرنام

مساعدة أمينة المعرض:
نوفار كوهن

أمينة المعرض:
أشغار زمانا, لي آن براخا, عَمِيت نَؤور,
يـڤـغينيا كيرشطاين, ساغي هاشمون,
ليز مار, تائير أوريا, ناديا آدلر,
ليروي بار ناتان, طالْيا لُوڤطُون

ليز مار
وعد, 2023
خشب, إسفنج,
تقنية مختلطة
190X166X66 سم

أُكْثِر في أعمالي من اقتلاع رموز أيقونية من مكانها العادي في محاولةٍ لخلق حيز طاهر من أجلها, وذلك لموضعتها أمام تأويلاتها. أتساءل عن طبيعة الفكرة وراء جمع رموز متجاورة ضمن جسم موحّد, علمًا أنّ الطريق طويلة من مادة الجسم الموحّد إلى معناه. مجموعة الأعراف التقليدية, تداعيات الأفكار الخاصة والذكريات الجماعية- جميعها تتنافس على الجزء الناقص في المعادلة, على جوهر الجسم العالق في أذهاننا.

في العمل الفني "وعد", أتدارس التوتر القائم بين المادة ومعناها؛ الفجوة بين المنطق المادي والمعنى الأيقوني. حصان وحيد القرن- رمز التميّز- وهو كائن خرافي لا يمكن لأحد ترويضه سوى حوريات البحر الهادئات من عصر النهضة- يجد نفسه في موقف لا يحسد عليه. في الصندوق الخشبي الذي صنعته, المستخدم لنقل أغراض ثمينة, هناك جسم إسفنجي لتثبيت تمثال ضخم لحصان وحيد القرن. المبنى الإسفنجي هو إلى حد كبير صورة سالبة لحصان وحيد القرن. مع أنّ حضوره منقوص, إلا أنّه حاضر في الصورة السالبة للإسفنج, في رموز الصندوق في الحضور المتخيّل.

يافغينيا كيرشطاين
غسيل, 2022
بناء خزف, رسم

أتأمّل في هذا العمل شاعرية الحياة اليومية وأبني نَصبًا تذكاريًا للحياة العادية. كصياغة جديدة لمقولة "عدم نشر الغسيل المتسخ", أبني تنصيبة نحتية قائمة على التجول في شوارع القدس, مع توثيق غسيل الملابس الداخلية المعلقة في الحيز العام.

في مدينة سانت بطرسبرغ, حيث ترعرعت, فإنّ هذه العبارة هي في الواقع حظر مقنّن. أتدارس كيف يمكن لجملة تشكّل حظرًا قانونيًا في مدينة معينة أن تصبح تعبيرًا مجازيًا في مدينة أخرى. يتدارس هذا العمل الحدود بين البيتي والعام, ويصف الفجوات الثقافية النابعة عن التوجهات المختلفة للعلاقة بين الداخل والخارج, الخصوصية والتشارك.

لي آن براخا
رأفة الملح, 2022
فيديو, 6:00 دقائق

الفيلم مكوّن من صور ثابتة تناظرية, مقاطع فيديو, تسجيلات صوتية ونص, ويُعنى بسيرورات الحداد, الفقدان والمداواة. يتمحور الفيلم حول مصطلح "الألم الوهمي" الذي يصف الشعور بالألم في جزء ناقص من عضو مبتور. في القرن الـ 16, كان يُعتقد أنّ هذا الألم هو دليل على وجود الروح. بما أنّ الألم يستشعر في عضو غير قائم, فهذا يعني أنّ الوجود البشري ليس جسديًا فقط.

يشبّه الألم الوهمي بالشعور بالوخز, التكسير, التقطيع, القَرص والحرق, وهو أحد أنواع الألم الأصعب للمعالجة. معظم المتعالجين الذين يعانون منه يضطرون للتعايش معه. يبدو أنّنا نعاني جميعًا من آلام وهمية في أعقاب ظواهر روتينية مثل المرض, الشيخوخة والفقدان. نحن نعاني مع الألم ونتابع التعايش معه.

أشغار زمانا
حالة O الروحية, 2022
نحت, حديد
73X120 سم

في البيئة والظروف التي ترعرعتُ فيها, كان هناك توتّر دائم بين التركيز على نموذج رجولة معين وثابت وبين غياب شخصية الأب. مشاعر وأحاسيس داخلية مكبوتة ضمن فضاءات محظورة, مخالِفة لقيم الرجولة في مجتمع تقليدي. تناول موضوع المشاعر وضعني في خانة "الاستثنائي", الذي يتطلب إعادة تعزيز وإعادة تصميم من جديد.

تنصيبة الحديد التي صنعتها تستعرض مشهدًا عديم الشكل يدعو لتدارس القالب الجندري التقليدي: الرجولة كنقطة قوة, صلابة, ثَبات, برود وصمود. إنّه تمثال حديدي أشبه ببورتريه إنساني, يخرج عن حدود البورتريه الذاتي, وهو وسيلة للتأمل, الاستشفاف والبحث عن الذات. الشكل المتأرجح بين المجازي والسَلِس يرسم خارطة عاطفية ناتجة عن صراع داخلي ومشاعر مزدوجة, تتأرجح بين توق لنماذج رجالية وخوف من النماذج التي أصادفها في حياتي. تمت معالجة الحديد بمساعدة من أخصائي مهني, حدّاد, شخصية رجالية قوية, الأمر الذي مكّنني من تحقيق رؤيتي الفنية- كمرآة للتأمل الذاتي. شخصية الحدّاد والعمل بالمعادن خلقا لديّ صراعًا بين الحاجة لملء الفراغ في داخلي وبين التنازل عن الرغبة في الخضوع للنموذج الرجالي التقليدي. التعامل مع هذا الصراع يثير حوارًا داخليًا يقود إلى تقبّل الذات.

طاليا لوفطون
حقيقة الجلد, 2022
Wet Forming, وشم بالإبرة,
نقش بالليزر, طلي بالصدأ
حجم الزهرية: 45X27 سم

فنانة الوشم: عاميت كابلان

سلسلة الزهريات المعروضة مصنوعة من جلد حيوان طبيعي, خضع لمعالجات مختلفة نتيجة بحث مادي للجلد كمادة خام. يتدارس العمل الجودة الخفية والمَتاع التاريخي للجلد, تزامنًا مع فحص "حقيقة المادة", التي تدعي أنّه لكل مادة طبيعة جوهرية وفطرية ينعكس في العمل الفني.

مرّ الجلد بمختلف أنواع المعالجات: معالجة بشرية- مقارنة جلد الحيوان بجلد الإنسان بواسطة تقنية الوشم بالإبرة؛ معالجة تكنولوجية- دمج تقنية النقش بالليزر بالتخطيط المحوسب على قطعة جلد تقليدية؛ ومعالجة طبيعية- خلق نماذج بواسطة استخدام التفاعل الطبيعي للجلد الرطب مع مادة معدنية.

القِيم الخفية للجلد نابعة من سياقات وصراعات ثقافية تاريخية. ابتداءً من كونه النسيج الأول من عصر الإنسان البدائي, مرورًا بسياقات مادية للجلد كمادة خام وجودية, عضوية وقابلة للتلف ووصولًا إلى السياقات الثقافية-الاجتماعية, حيث يرمز الجلد إلى رفعة المقام, الثراء والكماليات. الجلد هو النسيج الأول من عصر الإنسان البدائي, إنّها مادة خام عضوية وقابلة للتلف. السلع المصنوعة من الجلد تشير إلى رفعة المقام, الثراء والرفاهيات. يـتأرجح العمل بين القرب من تعريف "حقيقة المادة" والبعد عنه- ويحتفي بالتميز المادي للجلد وخصائصه (مثل اللون, التركيبة, الملمس وتعدد الطبقات), وفي الوقت نفسه, يبتعد عن هذا التميز بواسطة استخدام تقنيات مختلفة.

عميت ناؤور
ما الصوت الصادر عن الأرض
3-2022, مصبوبات خزفية
ومعالجة يدوية للخشب
مقاسات متغيرة

أدمج في هذا العمل بين ممارسات من عالم التصميم الصناعي, مثل التخطيط والنحت المحوسب وثلاثي الأبعاد, وتقنيات تقليدية تنطوي على الصبّ بالخزف والمعالجة اليدوية للخشب. الصلصال هو أحد المواد الخام البسيطة والأولية في التاريخ البشري. أتعمّق في العلاقة بين الخزف والموسيقى, وهي محرّكي الأساسي نحو الإبداع والإنتاج اليومي, وأتدارس إمكانية الدمج بينهما, وتأثير الخزف على نوع النغمة الصادرة عن آلة وترية.

على مر التاريخ, استخدم الخزف لبناء تجويفات ترجيع الصدى في الآلات الموسيقية, كالطبلة مثلًا. أضع الصلصال في مقدمة المنصة داخل الغشاء- المسؤول عن إصدار الصوت. قمت بتصميم ثلاث آلات وترية خزفية, مختلفة عن بعضها البعض من حيث الصوت والخلفية الثقافية- الأكلال, القيثارة الصوتية والعود العربي. الصوت الصادر عن كلّ من الآلات الوترية مقترن بجانر موسيقي معين وموروث ثقافي خاص. بواسطة الآلات الوترية التي صنعتها, أتحقق مما إذا أمكنني استخراج الصوت من آلات وترية مصنوعة من الصلصال, وما هو الصوت الصادر عن آلات وترية-أرضية جديدة.

ساغيه حخمون
الحقيقة هي أنني لا أعرف
الحقيقة, 3-2022
فيديو, 4:45 دقيقة

"ضاعفت نفسي لأشعر بنفسي"
- فرناندو بسوا

في مشروع الفيديو هذا, أتجوّل بين الواقع والخيال بحثًا عن معنى وجود الفرد. بواسطة آليات النسخ, التقليد, تشويش الواقع واختلاق الأماكن, أخلق وضعيات حياتية وتمثيلات متعددة للذات, بهدف إثارة حوار داخلي بين "الأنا" الواقعية و "أنا" الأحلام والذكريات. تجزئة الذات تمكنني من توسيع سلسلة الهويات القائمة في الحيز الفارغ والعميق الذي أتواجد فيه.

ليروي بار نتان
بدرة وسيراح, 2022
فحم على قماش
175X200 سم
ساوند, 9:42 دقيقة

على اليمين, بدرة, أم جدتي التي لم أعرفها. رسمت وجهها بالفحم. لاحقًا, خطوط سوداء مكتظة تحوّلت إلى حفرة في بطنها. على اليسار سيراح, أمّها. عندما كانت في الثامنة من عمرها, اختطفت بدرة على يد امرأتين في القامشلي في سوريا. وجدتها والدتها بوجه موشوم, عادة أرمنية تدل على الخصوبة عند الفتيات. الصوت في العمل الفني مكوّن من ذكريات والدتي شلوميت وعمتها سارة, اللتين تسردان قصة اختطاف بدرة وقصص العفاريت في أسرتنا.

عن طريق الرسم والصوت, أتأمّل ماضي أسرتي وقدرته على التأثير على حياتي. أتساءل أين بدأت صدمتنا, أنا وبدرَتي؛ وكيف تؤثّر قصص الإخراس والقمع على الأجيال القادمة. نعالج معًا طريقة تعامل أسرتنا مع الصدمة. يُعنى العمل بشخصية والديّة دفاعية أو مهمِلة. كيف يمكن لطفلة في عامها الثامن حماية نفسها من اعتداء جسدي, بينما تمسك بيدها امرأتان؛ وأنا, من أمسَك بيدي؟

تائير أوريا
أحجية التمساح, 2022
تنصيبة فيديو ونحت
مقاسات متغيرة

في سيرورة الإنتاج الفني, أتجول بين وسائط مختلفة وأخلق عالمًا متخيّلًا من الرموز, والذي بني على أساس الحدس, الحواس والأشكال: الرسم يتحول إلى مشروع فيديو, الفيديو يثير فكرة لتمثال, التمثال يعيدني إلى إنتاج رسومات تخطيطية وهكذا دواليك.

الشخصية النسائية-الزبعرى (أنثى التمساح) التي اختلقتها تتطور وتتغير في كل ظهور لها. تلبس حلة جديدة أثناء العمل, تحصل على اسم, تتعلم الحركة, القفز, السقوط, الموت والنهوض من جديدة- أحيانًا بطرق ميكانيكية وفي أحيان أخرى عن طريق تصميم الرقصات, وغالبًا بواسطة الدمج بينها.

في هذا العمل, شخصية الأنا الأخرى-الزبعرى تتحول إلى شخصية حارسة راكعة على منصة حديدية في كون متجمد وبعيد, وفيه عدد كبير من العناصر المعدنية الآخذة في الالتواء والذوبان.

التماثيل في التنصيبة, والزبعرى الزاحفة بينها تمر بعملية تعجيب وتأنيس في نفس الوقت. الحديد والجسم يتمازجان بطرق حركية وشكلية, بحيث لا يكون من الواضح أحيانًا أيهما نابض بالحياة, وما إذا كانا يتحركان بفضل برغي تحريك أو عضلة.

في أشكالها المختلفة في العمل الفني, تحافظ الزبعرى على كيانها المركب: إنّها مزعجة وخطيرة, ولكنها في الوقت نفسه خانعة وملتفة؛ إنّها قوية ولكنها في الوقت نفسه ضعيفة وهشة؛ وفي بعض الأحيان, تتحكم بها قوة خارجية, مما يبيّن أنّ كيونتها ناتجة عن حدث ضبابي ومزعج.

نادية إدلر
Show me your teeth, 2019
صورة سالبة ملوّنة 35 مليمتر,
طباعة نافثة للحبر على ورق
65X42 سم

في سنة 2019, ذهبت في زيارة إلى مسقط رأسي, مدينة أورينبورغ في روسيا, وقمت بتصوير جدتي وجدتي بكاميرا تناظرية, بعد سنوات طويلة من الغياب. فوجئت باكتشاف زوجين مسنين, ضعيفين وهشّين. في المسافة الفاصلة بيننا, بحيث أتواجد أنا في إسرائيل وهم هناك, يصعب عليّ فهم تجربتهما الحياتية كمسنيْن. عندما اتصل بهما, فهما لا يعيدان سماعة الهاتف إلى مكانها في نهاية المحادثة, وأسمع تتمة المحادثة التي تدور هناك. أسمع أحيانًا بكاءً وشوقًا, وفي أحيان أخرى كلمات حب وتشجيع لبعضهما البعض. أسمعهما يتعانقان, ببطء وحذر.

في زيارتي الأخيرة, كنت شريكة في مهامهما اليومية, وتأمّلت الطقوس التي ترافق الحياة حتى بلوغ الشيخوخة. كان عليّ إبطاء وتيرة حياتي لأندمج في حياتهما والتعرف عليهما من جديد. عندما طلبت من جدي أن يُرِني أسنانه الاصطناعية, وبعد أن فوجئت بأسنان ذهبية لامعة, ضحك وأخذني بتردد إلى المطبخ. تعكس صور جدي ذاكرة متفائلة في الشيخوخة وتقبل الوضع الجديد للجسد والروح. هذه هي الذكرى التي أريد الاحتفاظ بها, أريد رؤيتهما ضاحكيْن وعاشقيْن.

Leroy Bar-Natan
Badre and Serah, 2022
Charcoal on fabric
175x200 cm
Sound, 9:42 minutes

On the right is my great-grandmother Badre, whom I never met. First, I drew her face in charcoal. Later, dense black lines became a pit in her stomach. To her left is her mother Serah. Badre was kidnapped at the age of eight by two women in Qamishli, Syria. Serah found Badre with her face tattooed, an Armenian custom to mark girls who are fertile. The sound work consists of memories of my mother Shlomit and her aunt Sarah, who tell about Badre's kidnapping and stories of our family's demons.

Through painting and sound, I observe my family's past and its power to influence my life. I wonder where our trauma began, Badre's and mine; and how a chronicle of silence affects the next generations. Together we process how our family deals with trauma. The work deals with a parental figure that can be protective or neglectful. How can an eight-year-old girl defend herself against a physical attack, when two women are holding her hand; and who held mine?

Nadia Adler
Show Me Your Teeth, 2019
35 mm color negative,
inkjet print on paper
65x42 cm

In 2019, I visited my hometown of Orenburg in Russia and with an analog camera, I photographed my grandparents after many years of not seeing them. I was surprised to find an old, weak and frail couple. The distance between us, with me being in Israel and them being there, makes it hard for me to comprehend their life experience as elderly people. When I call them, they sometimes put the phone down crooked at the end of the call and I can hear them conversing with each other. Sometimes I hear crying and longing, and sometimes mutual words of love and support. I hear them hugging, gently, carefully.

On my last visit, I took part in their routine activities, and observed the rituals that come with life in old age. I had to slow the pace of my life in order to fit into theirs and get to know them again. When I asked my grandfather to show me his teeth after being surprised to find only two gold incisors sticking out of his mouth, he laughed and hesitating, took me to the kitchen. My grandfather's photographs reflect a memory of optimism in old age and acceptance of the new state of body and mind. This is how I want to remember them, laughing and loving.

Tair Uria
Crocodile Riddle, 2022
Video and sculpture installation
Variable dimensions

In the creative process, I drift between different mediums to create an imaginary world of symbols built on intuition, senses and forms: a drawing evolves into a video work; the video inspires an idea for a sculpture; the sculpture brings me back to drawing, and so on.

The female-crocodile figure I created evolves in each of her appearances. In the midst of the creative process it assumes a new form, is given a name and learns to move, jump, fall, die and be reborn—sometimes through mechanics, sometimes through choreography and usually a combination of the two.

In this work, the crocodilian alter ego metamorphoses into the form of a gatekeeper kneeling on an iron podium in a frozen and distant universe in which a multitude of metallic elements bend and melt. The sculptures in the installation, and the crocodile that crawls between them, simultaneously undergo processes of alienation and anthropomorphism. The iron and the body swirl in kinetic and formal ways, so that sometimes it is hard to tell which entity holds inside of it the beating heart and whether what animates it is a screw or a muscle.

In her various configurations throughout the work, the crocodile preserves her complex essence: she is at once disturbing and threatening yet submissive and trapped; strong and powerful yet weak and fragile; and for moments she is controlled by an external force until it seems as if her entire being is subject to some vague and discomforting event.

Lee Anne Braka
Compassion of Salt, 2022
Video, 6:00 minutes

The film consists of analog still photographs, video clips, sound recordings and text, and deals with processes of mourning, loss and healing. At the center of the film is the term "phantom pain," which describes the sensation of pain felt in the missing part of an amputated limb. In the 16th century, it was believed that this pain is proof of the existence of a soul. Since the feeling of pain is in a non-existent body part, it follows that human existence is not only physical.

Phantom pain is described as stabbing, crushing, slicing, spasmodic, pinching and burning pain, and is one of the most difficult types of pain to treat. Most persons suffering from it have to learn to live with it. It seems that we all suffer from phantom pains following routine phenomena such as illness, old age and loss. We suffer and continue to live with the pain.

Talia Luvaton
Genuine Leather, 2022
Wet forming, tattooing, laser etching, rust dyeing
Vase size: 27x45 cm

Tattoo artist: Amit Kaplan

The series of vases are made of genuine leather that underwent various manipulations resulting from the material study of leather as a raw material. The work examines the hidden qualities and historical baggage of leather in relation to the principle "truth to material," according to which every material has an essential and natural quality that should be present in the work.

The leather underwent several types of manipulation: human manipulation—drawing parallels between the animal hide and human skin using the needle tattoo technique; technological manipulation—a combination of computerized design with laser etching technology on a traditional bolt of leather; and natural manipulation—creating patterns through the natural reaction of wet leather to a metallic material.

The hidden values of leather stem from historical-cultural contexts and conflicts. Starting from its being the first textile from the time of prehistoric man, through leather's material connections as an organic and perishable raw material to socio-cultural connections, when leather symbolizes prestige, wealth and luxury. The work vacillates between closeness and distance from the term "truth to material"—it is a tribute to leather's material uniqueness and properties (such as color, texture, consistency and layers); and at the same time, moves away from this uniqueness through the use of different techniques.

Sagi Hackmon
The Truth Is I Don't Know the Truth, 2022-3
Video, 4:45 minutes

I copied myself so that I could feel myself
—Fernando Pessoa

In the video work, I wander between reality and fiction in search of the meaning of an individual's existence. Through practices of copying, imitation, disruption of reality and invention of places, I create multiple life situations and representations of myself, with the aim of stimulating an internal dialogue that exists between the self of reality and the self of dreams and memories. Splitting the self allows me to expand the sequence of identities that exist in the deep, empty space I inhabit.

Amit Naor, The Sound that Earth Makes, 2022-3,
Ceramic castings and manual woodworking
Varying dimensions

In my work, I combine practices from the world of industrial design, such as computerized and 3D planning and sculpting, with traditional techniques of ceramics and woodworking. Ceramic is one of human history's most simple and basic raw materials. I delve into the connection between ceramics and music, the engine for my daily creativity and activity, and examine the feasibility of combining them and the effect of ceramics on the tone of the sound produced by a stringed instrument.

Throughout history, clay was used to fashion the resonance chambers of musical instruments, for example the darbuka. I place ceramic in the foreground as the membrane responsible for producing sound. I designed three ceramic stringed instruments that differ in their tone and cultural background: a ukulele, an acoustic guitar and an oud. The sound each of these stringed instruments makes is identified with a particular musical style and unique cultural heritage. Using the string instruments I have created, I test whether it is possible to produce sound from string instruments made of ceramic and how these new earthen string instruments sound.

Liz Marr
Promise, 2023
Wood, foam,
mixed technique
190x166x66 cm

In my works, I often extract iconographic symbols from their usual place and place them facing their interpretation in an attempt to create a sterile space for them. I wonder about the ability of the mind to combine signs that exist in proximity to each other into one object, knowing that the path from the combined material to its meaning is a circuitous one. The multitude of cultural conventions, private associations and collective memories all compete for the missing factor in the equation, for the essence of the object perceived by our mind's eye.

In the work Promise, I examine the tension between the material and its meaning, the gap between material logic and iconographic meaning. The mythical unicorn—symbol of sublime uniqueness—a creature that in the Renaissance was believed could be tamed by only the most serene virgins, finds itself here in a less glamorous situation. Inside the wooden box, which serves to transport valuable objects, is a foam construction for storing a huge unicorn statue. The foam construction is largely a negative of the unicorn. The unicorn is indeed absent and yet it is present in the foam negative, in the hints on the box, in the illusion of a presence.

Ashger Zamana
Being (O), 2022
Sculpture, iron
73x120 cm

In the environment and circumstances in which I grew up was a constant tension between the importance of a specific and fixed model of masculinity and the lack of a father figure. Inner emotions and feelings were relegated to forbidden areas that were contrary to the values of masculinity in a traditional society. A preoccupation with emotion defined me as an exception, as someone in need of reforging and reshaping.

The iron sculpture I created presents an amorphous form that seeks to examine the traditional gender pattern: masculinity as strength, rigidity, stability, coldness and durability. The iron sculpture resembling a human portrait goes beyond a self-portrait, offering a method of observation, reflection and introspection. The image, vacillating between the figurative and the fluid, draws an emotional map of internal conflict and dual feelings that range from longing for masculine models to fear of the ones I happen to come face to face with. The iron processing was done with the help of a professional iron forger, a strong male figure who allowed me to realize my artistic vision—a mirror for self-observation. The figure of the iron forger and working with metals brought up within me a conflict between the need to fill an internal void and letting go of the desire to conform to the traditional male model. Dealing with this conflict triggers an internal dialogue that leads to self-acceptance.

Evgenia Kirshtein
Laundry, 2022
Ceramics, painting
Varying dimensions

In my work, I observe the poetics of everyday life and create a monument to quotidian existence. In a paraphrase of the saying "Don't wash your dirty linen in public," I built a sculptural installation based on wandering the streets of Jerusalem while documenting intimate apparel hanging in public spaces.

In the city of St. Petersburg, where I grew up, this proverb is practically enshrined in law. I examine how a sentence used as a legal interdiction in one city becomes a metaphorical motto in another. My work examines the boundaries between the private and the public, and describes cultural gaps that arise from different perceptions of the internal and external, intimacy and collaboration.

The exhibition Miscellaneous is the culmination of the Edmond de Rothschild Center's Incubator project, now in its second year. This unique incubator, connecting artists and designers, provides participants with a platform for testing and deepening their work practices. The following ten young artists and designers—Nadia Adler, Leroy Bar-Natan, Lee Anne Braka, Sagi Hackmon, Evgenia Kirshtein, Talia Luvaton, Liz Marr, Amit Naor, Tair Uria, Ashger Zamana—all of whom have completed their undergraduate studies in the last three years, were selected from a call for participants from the center's professional development program. The second Incubator project allowed the artists and designers to examine the work processes forged through their joint work. It created a space where the designers could delve deeper into content that was not normally a part of their daily practice, and where the artists could explore modes of creativity in a supportive and nourishing setting.

The group began to coalesce through meetings with curators, artists, lecturers and professionals from the fields of art and design. Participants were invited to investigate the concept of "truth," an inquiry that spurred them to explore different modes of action, from the contemplative, to the material, to the processing of a sensory or emotional experience. The works in the exhibition represent a summary of a process of contemplation, in-depth exploration and shared discourse stemming from each of the participants' unique worldviews. The quest for personal representations of the concept of "truth" invited introspection and has resulted in an exhibition filled with both tender and candid moments.

The works of sculpture, ceramics, painting, sound, video and installation scattered throughout the exhibition space and at the building's entrance, each in their own way, refer to the issues that preoccupied the exhibition's participants: disrupted reality, examining identity, dealing with grief and loss, investigating material and production processes and looking at family history. The works, which whisper rather than shout the multiplicity of topics that motivated their makers, create the space needed for attentive listening and a closer look.

Curator:
Ofra Harnam

Associate Curator:
Nofar Cohen

Artists:
Ashger Zamana, Lee Anne Braka,
Amit Naor, Evgenia Kirshtein, Tair Uria,
Sagi Hackmon, Liz Marr, Nadia Adler,
Leroy Bar-Natan, Talia Luvaton

The Edmond de Rothschild Center strives to promote and nurture artists and designers who are fresh graduates of higher art and design studies in Israel. The Center's activity focuses on providing these artists with tools and developing their professional skills in the early stages of their careers.

Miscellaneous

2 0 2 3

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond De Rothschild Center
مركز إدموند دي روتشيلد